

Geçen bölümde 78 operasyonundan sonra, örgütümüzün artık cezaevlerinden yönetilir hale geldiğini, bunun da 79 yılında yaşadığımız örgütsel bölünmeye yol açtığını söylemiştim. Evet benim açımdan örgütün cezaevlerinden yönetilir hale gelmesi birçok tehlikeyi de (izlenme sonucu yeni darbeler yeme) beraberinde getiriyordu. Ancak ne var ki, örgütün Genel Komitesinin (bölge sorumluları) hemen tümüne yakınının cezaevine düştüğü bir örgütü yeniden toparlamanın yolu da ; ilişkileri devralmak, yeniden yapılandırmak amacıyla cezaevlerindeki sorumlu yoldaşlarla görüşmekten geçiyordu. Buraya kadar her şey normal görünüyor.

Ancak ; cezaevlerine gidip gelen arkadaşların, dışarısı ile içerisi arasında bilgi akışını sağlaması gerekirken, (başlangıçta amaç buydu) zamanla kim daha çok ziyarete gidiyorsa, o yoldaş daha fazla yetkili olarak dönüyordu. Bu durum ise örgütü illegal bir yapı olmaktan çıkarıyor ve adım adım izlenen bir yapı haline getiriyordu. 78 operasyonundan kurtulan İstanbuldaki yoldaşlar Hami, Mete ve daha sonra 77 davasından tahliye olan Hilal ve benim de içinde bulunduğum bir çok yoldaş zaman zaman bir araya gelip durum değerlendirmesi yapıyorduk. Bu sohbetlerimizde acil olarak cezaevlerindeki yoldaşların örgütü yönetmesine son verilmesini, yeni bir Genel Komite oluşturarak, herkesin bu komitenin direktifi ile çalışmalarını yürütmesi gerektiğini söylüyorduk.

Tabi 78 operasyonundan sonra bulunduğum alanı terk etmek zorunda kalarak artık yerleşik yaşamdan bir süre koptum, kendi ilişkilerim ve feodal çevrem sayesinde İstanbul ve çevresi ilçelerde yurt dışına çıktığım 1979 sonuna kadar illegal olarak ve kimliksiz olarak (kimliğim de 78 operasyonunda Gebzedeki evimizin basılması sonucunda polisin eline geçmişti) yaşamımı, örgütten hiç bir maddi katkı almadan sürdürdüm. Bu süreç içinde de, kendi çapımda örgütsel faaliyetlerimi sürdürdüm. Gebze ilçesinde kurduğum bir komitemiz vardı ve ilişkilerimi hep sürdürdüm. Yine Kağıthane'de, Maltepe'de bir kaç kişilik sempatzan gruplarımız ile ilişkilerimi sürdürdüm. 1978 ortalarından 79 yılı sonuna kadar ise meşhur 1 Mayıs Mahallesi'nde faaliyet yürüttüm. Yine bu mahallede zaman zaman el arabası ile sebze satarak, zaman zaman inşaatlarda amelelik yaparak hem ekonomik olarak yaşamımı sürdürdüm, hem de legalite sağlayarak rahat hareket eder hale geldim. 78 başında çıkarılan Çephe Dergisinin ilk beş sayısının dağıtımını bulduğum ve ilişkide olduğum tüm alanlarda sağladım, mahallelerde afiş ve yazılama faaliyetleri yürüttüyorduk. Belirtmiştim arandığım için kendim doğrudan hapishane ziyaretlerine gidemiyordum ancak gerek Günay yoldaş aracılığıyla, gerekse Nebil Yoldaşın nişanlısı aracılığıyla yoldaşlardan haberler alıyordum.

Ben bir buçuk yıl boyunca çalışmalarımı 1 Mayıs mahallesi'nde yoğunlaştırdım, bu bölgeye yerleşmemizin üzerinde 4 ay geçtiğinde artık burada sözü dinlenen, mahalleyi yöneten devrimci komitelerde yer alan, yapılan eylemlere katılan bir yapı haline gelmiştik. Onlarca taraftarımız vardı. Bu yoldaşlarımızın bir çoğu 79 Aralık operasyonunda, bir kısmı da 12 Eylül

operasyonlarında cezaevlerine düşmüş, bir çoğu bir kaç yıl hapis yatmışlardır. Tabi 1 Mayıs mahallesinin kuruluş döneminde de Acilciler burada halk ile birlikte olmuş ve 7 kişinin polis tarafından öldürüldüğü 2 eylül 77 yıkım operasyonunda da bulunmuşlar ve silahları ile halkı korumaya çalışmışlardır. İşte benim sık sık isimsiz kahramanlardan kastım bir çoğumuzun haberinin olmadığı yerlerde eylemler yapan, ölümüne halkına bağlılığını ispatlayan devrimcilerdir. 1 Mayıs mahallesinde de onlarca Acilci, kahramanca yürütülen bir mücadelenin sahibi olmuştur. Yurt dışına çıktığımda da, sonrasında da zaman zaman bu yoldaşlarımla çeşitli kereler ilişkiye girdim, durumlarından haberdar olmaya çalıştım.

Evet bir yanda her yoldaş bulunduğu alanda siyasi faaliyet yürütürken, bir yanda da faşist saldırılara karşı yükselen anti-faşist mücadele de pratik olarak yer almaya çalışıyordu. Artık her gün bir devrimci ölümü yaşanır hale gelmiş, devrimci-faşist çatışmalarının yaşanmadığı alan kalmamıştı adeta. Bu yıllarda birçok devrimci yapı daha yeni yeni oluşurken, THKP-C Acilciler/Halkın Devrimci Öncüleri örgütümüz, 77 ve 78 yıllarında iki büyük operasyon yemiş ve öncü kadroları ya şehit olmuş ya da cezaevine düşmüştü.

Geride kalan kadroların politik bir formasyonları bulunmuyordu, bir bildiriye kaleme alacak insan sayısı yok denecek kadar azdı. Tek silahımız, devrime ve yoldaşlarımıza olan ölümüne bağlılık ve inançtı. İşte bu inanç sayesinde öndersiz bir yapı ile devrimci mücadele de var olmaya çalışıyorduk. Maraş bölgesindeki yoldaşlar 77 başlarında bizimle yollarını ayırmış ve Devrimci Savaş ismi ile faaliyet yürütür olmuşlardı. Şimdi de Rıza ile Engin arasında politik çatışma olduğu haberleri alıyorduk. Onlar aslında böyle bir tartışmayı yapıdan gizlemeye çalışıyordu, ancak bizler yine de bazı tartışmaları öğreniyorduk. Rıza yoldaşın legal bir dergi yayınına karşı olduğu söyleniyordu. Ancak bu dergi buna rağmen Mihraç daha hapiste değilken çıkmaya başladı ve 78 ortalarına kadar 5 sayı olarak çıktı. Sonra ekonomik olanaksızlıklar ve benzeri nedenlerle yayınına ara verdi.

Rıza yoldaş tarafından kaleme alınan « Öncü Savaşının Askeri Sanatı » isimli broşür örgüt çevrelerinde okunurken, bundan bir süre sonra Başını Engin ve Mihrac'ın çektiği grup tarafından « Öncü Savaşının Politik Sanatı » isimli broşür dışarıda basılarak kadrolarımıza dağıtıldı. Artık cezaevleri kaynaklı iki çizgi oluşmaktaydı. Biz dışardaki yoldaşlar arasında da Mihrac'ın ekibi, Engin'in ekibi, Rıza'nın ekibi gibi sözler dolaşmaya başlamış, kimin kimin adamı olduğu merak konusu olmuştu. Kendi açımdan ben kendimi kimsenin adamı olarak görmüyordum. Başından beri bir örgütün cezaevlerinden yönetilmesine karşı çıkıyor, her cezaevine girenin örgütsel görevlerinin de bitmesi gerektiğini savunuyordum. Bu düşüncelerimi de ulaşabildiğim yoldaşlara aktarıyordum. Bu tartışmaların olduğu süreçte, Haydar Yılmaz yoldaş cezaevinden çıkmıştı. Kendisi ile üç yoldaş, kaldığımız evde görüştük. Faaliyetlere kaldığımız yerde devam etme için karara vardık. Yoldaş yakında yapılacak bir kamulaştırma eylemine benim de katılmamı istedi, ben tamam dedim ve bir başka güne randevu vererek ayrıldık. Ancak bu randevu gerçekleşmedi. Uzun yıllar sonra yurt dışında karşılaştığımda niye

benimle ilişkiyi kestiğini sonrduğumda, hepimizde olan aynı tutumu onunda gösterdiğini, güven duymadığı için görüşmediğini söyledi, ben de aynı süreçte güven duymadığım bir çok yoldaşla ilişkilerimi fiziki olarak koparmıştım)

Yoldaşla yaklaşık 9 ay sonra 79 Ağustosunda 1 Mayıs mahallesinde görüştük. Görüştüğümüzde artık örgütsel ayrılık Acilciler-HDÖ ayrılığı gerçekleşmişti ve yoldaş içinde benim de kalma kararı aldığım Acilciler tarafında kalmıştı. Yine aynı süreçte Günay yoldaşla benimle görüşmeye başlamıştı. Bu geliş gidişler bende yeni bir tedirginliğe yol açıyordu. Elbette gerek Günay yoldaşa, gerekse de yeni tanışmış olsak da, Haydar yoldaşa güvenim tamdı. Ancak bu iki yoldaş arasında gizli bir rekabetin olduğu gözleniyordu. Haydar, Mihracı çok fazla tanımazdı, Engin yoldaşa olan güveninden, askeri düşüncenin ağır bastığı biri olmasına rağmen Acilciler tarafında kalmıştı. Günay ise dana çok Mihrac vasıtasıyla bu örgütte sorumluluk almıştı. Ancak ben hiç bir zaman bu durumu ne bu iki yoldaşla tartıştım, ne de sezdirdim.

Yukarda anlatmaya çalıştığım gibi, cezaevleri kaynaklı bu ayrılığa itiraz edenlerden biri de bendim. Nitekim bu ayrılığı önlemek için Ben, Mete ve Hami arasında Hilal yoldaşında haberdar olduğu bir toplantıyı 1 Mayıs mahallesinde kaldığım evde yaptık. Bu toplantıda Mete'nin taraflarla, Engin, Rıza ve Mihrac ile görüşmek için cezaevlerini ziyaret etmesini ve bizlerin ayrılığa karşı olduğumuzu bildirmesini, içerden örgüt yönetmeye son verilmesini istediğimizi bildirmesi kararı aldık. Buna ek olarak dışardaki yoldaşlardan oluşan yeni bir Genel Komite oluşturularak bu Komitenin örgütsel ilişkileri devr alması gerektiği konusunda anlaşarak, bir başka güne randevu vererek toplantımızı bitirdik.

Bir ay sonra kararlaştırdığımız randevu yerine erkenden gittim, randevu yerini iyice kontrol ettim, randevu yerinin Mete'nin evine oldukça yakın olması beni tedirgin etti. İzlenme olabileceğini düşünerek, randevu saati gelmeden bölgeyi terk ettim ve daha sonra yoldaşlara haber göndererek randevuya gelmediğimi bildirdim. Bu yoldaşlarla bir kez daha bir araya gelemeden ayrılık gerçekleşmişti artık. Mete, Hami ve Hilal yoldaşlar HDÖ tarafında kalmışlardı. Daha sonra öğreniyordum ki, bu yoldaşlar beni de yanlarına çekmek için taktik yapmışlardı. Aslında bu taktik Rıza yoldaşın bir taktiği idi. Şunu hemen belirtiyim ki, ben gerçekten bu ayrılığın suni bir ayrılık olduğuna, öyle ideolojik laflarla ne kadar bezense de, bir güven ve güvensizlik ayrılığı olduğunu düşünüyor ve dışardaki yoldaşların ortak bir tutum alması sonucu ayrılığın önlenilebileceğine inanıyordum. Ancak sürece müdahale edecek bir gücümüz olmadığından süreç bizim dışımızda işlemiş ve ayrılık gerçekleşmişti.

Bu durumda ideolojik gerekçesi zayıf bir ayrılığa elbette ben de, 4 yıllık örgütsel pratik süreçte, en çok birlikte olduğum, kişisel güven duyduğum, birikimlerine değer biçtiğim yoldaşlarımla birlikte olmaya karar verdim. Bu tutumumda duygularım bir kez daha yine ön plana çıkıyordu.

Oysa reel sosyalizm anlayışa göre siyasette duygulara yer yoktu. Ama ben bir kez daha duygularımın, sezgilerimin beni götürdüğü yere gidiyordum. İyimi yaptım, kötü mü, bence duygunun, samimiyetin, güvenin olmadığı yerde insanlıkda yoktur. Eğer siyaset en yakınındakine dahi güvenmemekse ben bu siyasetin içinde geçmişte de olmadım, gelecekte de olmayacağım. Benim birlikte yürüdüğüm yoldaşlarıma arkamı gönül rahatlığı içinde dönebilmem, tüm değerlerimi emanet edebilmem gerekir. Bunun olmadığı hiç bir yerde olmama sözüm var kendime. Bu açıdan beni tanıyan tüm yoldaşlarım rahat olsunlar, alavere, dalavere olan yerde beni göremezler. İspatı olmayan iddiaların arkasında beni bulamazlar.

Ben haksızlığın karşısında olacağım, iftiraların karşısında olacağım, yargısız infazların karşısında olacağım, yoldaşı yoldaşa kırdırtan anlayışların karşısında olacağım, özeleştiri verme erdemliliği gösteren yoldaşların arkasında olacağım, hayatının her döneminde hiç hata yapmadığını söyleyen, öz eleştiri vermeyi sadece karşıtlarından isteyen, kendisi hesap vermeye yanaşmayanların karşısında olacağım. Yine devrimci mücadeleleyi, devrimci örgütlenmeyi sadece kendi yer aldığı süreçlerden ibaret sayan, kendisinin olmadığı süreçleri yaşanmamış sayan kibirli, halktan kopuk aydın tutumlarının da karşısında olacağım. Devrim mücadelesinde kendi geleceğini halklarımızın, işçi sınıfının geleceği için feda eden, ömrünün en güzel yıllarını, gençliğini zindanlarda, sürgünlerde geçirmeyi göze alan tüm yoldaşlarımdan, örgütsel konumları, ideolojik düzeyleri, kişisel yetenekleri ne olursa olsun emeklerine saygı göstermeyi bir erdem sayarım. Bunun için bütün kavgam sezarın hakkının sezara verilmesi içindir. Bunun için tüm eski yoldaşlarıma çağrım devam edecek, bu örgütün gerçek tarihi ancak siz isimsiz kahramanların anlatımlarıyla, bildiklerini aktarmasıyla yazılabilir. Gerisi sadece resmi tarih olur. Geliniz gelecek kuşaklara bu resmi örgüt tarihimizi değil, binlerce yoldaşın alın teri ile oluşan gerçek tarihimizi aktaralım. Geliniz, her yoldaşımızı, hataları, yanlışları ve sevaplarıyla, katkılarıyla hak ettikleri yere oturtalım.

(Gelecek bölümde Acilciler-HDÖ ayrılığını irdelemeye devam edeceğim)H